

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

קונטרס

אוהל רוזה

בו יבוא הספד שדרש כ"ק האדמו"ר
מהאלמין שליט"א

בהלויה של האשה החשובה הצדקת
רוזה בת רבי יעקב וחיה יוטא ע"ה
בבית העלמין ירקון שער החסד

יָצָא לְאוֹר עַל יְדֵי "מַפְעֵל הַזֶּהָר הָעוֹלָמִי"

בעיה"ק בת ים תובב"א

יום ב' לסדר "וידבר משה אל ראשי המטות"

י"ט תמוז תשע"ו לפ"ק

0527651911

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
CIO CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gros
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א
וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים
ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

מכתבי הסכמה

מגדולי ישראל כבר באו בדפוס בשאר הספרים
שהוצאנו לאור - וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן.

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8

רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

hazohar.com@gmail.com

הספד על האשה הצדקנית מרת רוזה בת יעקב וחיה יוטא

באנו להספיד מעומקא דלבאי על האבידה הגדולה עם
סילוקו של הצדיקת החשובה מרת רוזה בת רבי יעקב ע"ה.

"הצדיק אבד ואין איש שם על לב... כי מפני הרעה נאסף
הצדיק" (ישעיה נז). ופרשו בזוהר, פרשת וישב (דף קפ
ע"א) בלשון הקודש: רבי יוסי פתח, (ישעיה נז) הצדיק
אבד ואין איש שם על לב ואנשי חסד נאספים באין מבין כי
מפני הרעה נאסף הצדיק. הצדיק אבד, בזמן שהקדוש ברוך
הוא משגיח בעולם ואין העולם פראוי, ומזדמן הדין לשרות
על העולם, אז הקדוש ברוך הוא נוטל את הצדיק שנמצא
ביניהם כדי שישׂרה הדין על כל האחרים ולא ימצא מי שיגן
עליהם.

צווח הנביא ישעי' (נז, א) "הצדיק אבד ואין איש שם על
לב ואנשי חסד נאספים באין מבין, כי מפני הרעה נאסף
הצדיק", והיינו דאפילו צדיק אחד שנפטר הוא, כדי לעורר
את ישראל מפני הרעה העתידה לבוא, (וכדי שהצדיק לא
יראה באותה רעה, אם לא ישובו בתשובה). אבל אם עם
ישראל אינם שמים על לב להבין את זה (וסבורים שמיתת
צדיקים מכפרת, ואין להם מה לדאוג וכדו'), אזי הקב"ה
מוסיף לקחת צדיקים ובעלי חסד נוספים כדי שירגישו
שזוהי הסיבה לפטירתם "מפני הרעה" ר"ל, וישובו

בתשובה. (כן פירש שם המצו"ד, וכעי"ז במהר"ם ב"ק ס. מהדו"ב).

ומבואר בחז"ל ובספה"ק שיש בפטירת כל צדיק צווחה נוראה לעם ישראל לשוב בתשובה, והתראה עצומה מפני הרעה שח"ו יכולה לבוא, אם ח"ו "אין איש שם על לב". ולכן חובה גדולה מוטלת עלינו להתבונן באסון הנורא שאירע, ולהבין מהו הצרה הנוראה שאירע לנו באופן אישי, בפטירת כל צדיק, ומה הסכנה וההתראה שבכך, ומה ה' אלקינו שואל מעימנו בעת הזאת.

נספר לכם מה שטלפנו אלינו לפני כמה שעות, ואני רוצה לעשות את הנפטרות הצדיקת להיות שליחה לבית דין של מעלה – כמו שהצה"ק בעל שבט מוסר, שלח שליח ומסר לנפטר מכתב לבית דין של מעלה.

דרכו בקודש של בעל שבט מוסר הצה"ק רבי אליהו הכהן איתמרי מאיזמיר, שבכל שבת קודש אחר הצהרים היה אומר דרשה כמה שעות, בתוך הדרשה היה מגלה כל העבירות של כל איש ואישה מה שעשו בשבוע שעבר ומה שרוצה לעשות בשבוע הבא.

פעם אחת בא אליו איש אחד ואמר לו שמעתי היום הדרשה גודל העוון של עריות ואומר היום בלילה רציתי

לעבור על עבירה הזאת, ומפני ששמעתי את חומר הענין החלטתי לא לעבור את העבירה.

הסיפור הזה כותב החיד"א כמו שנעתיק לקמן.

פעם אחת היה עייף מאוד בשבת אחר הצהרים [מסתמא לא ישן כמה לילות], והוא הלך לנוח קצת, וביקש מהרבנית שתעיר אותו כדי להגיד את הדרשה.

הרבנית הצדיקת ע"ה, לא רצתה להעיר אותו בגלל שלא ישן כמה ימים, חשבה שיותר טוב שינוח קצת [כך היתה השגחה פרטית]. פתאום הוא התעורר לבד, וכבר הגיע הזמן של תפילת מנחה, וצועק אוי! לא אמרתי דרשה היום! מה יהיה עם כל היהודים?

בעל השבט מוסר החליט, היות ולא אמר דרשת תוכחה, במקום זה יכתוב היום בלילה מכתב זכויותיהם של ישראל.

תיכף במוצאי שבת אחר הבדלה התחיל לכתוב המכתב, הוא כותב דפים שלמים, פתאום הוא שומע שצועקים ללכת ללויה של איזה בן אדם בעיר רח"ל [הבן אדם הזה היה בן אדם פשוט מאוד].

תיכף שלח שליח לחברא קדישא שיחכו עליו, שהוא רוצה לבוא ללויה. כששמעו הציבור שהצדיק הקדוש

בעל שבט מוסר יבוא ללוויה, התחילו לחשוב אה מסתמא זה ל"ו צדיק מהצדיקים הנסתרים, בגלל זה הוא רוצה לבוא ללוות את הל"ו צדיק, וחיכו עליו על בעל השבט מוסר.

בעל השבט מוסר מגיע עם מעטפה ביד, והוא הולך תיכף לנפטר, ומרים את הטלית, ונותן לו את המכתב ביד, וסוגר לו את הידים, ואומר לנפטר, אני עושה אותך שליח לבית דין של מעלה. תיכף ומיד אחרי ששימו אותך בקבר תיכף תעלה לבית דין של מעלה ותגיד שיש לך מכתב דחוף ממני [מהצדיק הקדוש רבי אליהו הכהן] בלי שום שהיות, תיכף ומיד ממש.

אחרי הקבורה הגיעו המלאכים לעשות לו מה שצריכים לעשות, כמו שעושים לכל נפטר להתעסק בו חיבוט הקבר וכו', ראה בשבט מוסר פרק כ"ז וראה ספר שכר ועונש סדר בראשית חלק א'.

כשהמלאך הגיע לעשות לו את העבודה, אומר למלאך אין זמן, אני צריך להביא מכתב דחוף מבעל שבט מוסר לבית דין של מעלה, ואסור לי לשהות, ותיכף לקחו אותו לבית דין של מעלה.

כשהגיע לבית דין של מעלה אומר לראש בית דין, יש לי מכתב מהצדיק הקדוש **בעל שבט מוסר רבי אליהו**

הכהן מאיזמיר, תיכף ומיד כל הבית דין צדק של מעלה התרגשו מאוד ואמרו אה אה הצדיק הקדוש הזה רבי אליהו הכהן, איזה צדיק קדוש!^א

* שידוע שהגה"ק רבי חיים אבועלפיא כותב עליו:

נהירנא כד הוינו זוטרא הנה נא העיר הזאת...

שמה ישבו כסאות אלו ראשי סנהדראות...

ומתוכם כעין החשמל דבר אחד לדור רב להושיע,

הרב הדומה למלאך,

הלא זה אדוני אליהו,

אין בין העולם הזה גברא דחשיב כוותיה למחצה לשליש ולרביע,

הן הן גבורותיו הן הן נוראותיו, ידי רבנן וספרין פתוחה. ונשמע פתגם המלך אף משמיע כל ימיו של אותו צדיק יושב ודורש תחת אשרקה נא לאלוקיו כאיש מלחמות יעיר קינה יריע. ורבים השיב בתוכחות על עוון יום ליום יביע.

הצה"ק החיד"א בספרו שם הגדולים כותב:

מוריננו הרב רבי אליהו הכהן אחד מרבני איזמיר,

חיבר יותר משלושים חיבורים מספר הסמוך לארבעים,

והיה אפוטרופוס גדול לעניין שהיה הולך וקובץ ע"י מהגבירים ומחלק לעניין ורבים השיב מעוון בדרשותיו ותוכיחותיו ומתק לשונו.

וכבר בא לו אדם מישראל בביתו יום שבת קודש אחר הדרוש ונשק ידיו ואמר לו ידוע להוי להרב כי הוא היה מוכן לעשות עבירה, והיום הזה בשומעי דרוש האדון חזרתי בי ונפקחו עיני... והיתה מנוחתו בשנת תפ"ט, עכלה"ק.

להאיר על מה שכתב הצה"ק רבי חיים אבועלפיא זצ"ל על המחבר הקדוש בעל שבת מוסר וזלה"ק: הלא זה אדוני אליהו,

אין בן העולה הזה גברא דחשיב כוותיה למחצא לשליש ולרביע
ורבים השיב בתוכחות על עוון יום ליום יביע.

צריך ביאור הלא היו בדורו הרבה צדיקים קדושים וטהורים, ולמה כתב
לשון כזה למחצה לשליש ולרביע. ומבאר הענין איך שמודדים בשמים
חשיבות של צדיקים קדושים ובפרט בענין מעלת "ורבים השיב
בתוכחות על עוון" שהמזכה את הרבים להחזירם בתשובה הוא
ה"יחסן" הכי הגדול בשמים.

ונעתיק מה שכתב בספר ישמח משה על תנ"ך בהקדמה:

וְנִסְפֵר כְּפֹר נֹרָא מְגַדֵּל הַזְכוּת שְׁל מְזִפֵי הַרְבִּים:

הַמְזַכֵּה אֶת הַרְבִּים הוּא הַיְחָסָן הַכִּי הַגָּדוֹל בַּשָּׁמַיִם

בספר ישמח משה עה"ת בהקדמה בקנטרס תהלה למשה
(דף י"א ע"ב), וזה לשון קדשו: מבאר בזהר תרומה (דף קכ"ח
ע"ב), שהוא זכאה בעי למרדף בתר חייבא וכו' [מי שהוא זכאי,
צריך לרדף אחר האנשים החייבים] בגין דיחשב ליה כאלו הוא
ברא ליה ודא איהו שבחא דיסתלק ביה יקרא דקב"ה יתיר
משבחא אחרא וכו' ועל דא באהרן ורבים השיב מעון וכתוב
בריתי היתה אתו החיים והשלום (ועיי"ש בד' קכ"ט ע"א) כמה
הפליגו שם כמה גדולים זכות הצדיקים שמחזירים רשעים
בתשובה.

כן שמעתי מאדמו"ח ז"ל אשר ספר לו מוזלל"ה איך שפעם
אחת נפגשו בעולם העליון רש"י ז"ל עם הרב הקדוש ר' איציקל
מדראהאביטש ושאל רש"י ז"ל ר' איציקל איזה זכות ומצוה יש לו
לבנו הרב הקדוש ר' מיכל המגיד מיישרים מזלאטשוב, מה

שְׁשׁוּמַע שְׁמַרְעִישִׁין בְּכַל הָעוֹלָמוֹת עִם בְּנֵי הָרַב הַנִּ"ל, וְהַשִּׁיב לוֹ רַבִּי אִיצִיקֵל הַנִּ"ל, אִיךְ שְׁלוּמֵד תּוֹרָה לְשִׁמָּה, וְלֹא נִתְקַרְרָה דַּעְתּוֹ שֶׁל רַש"י ז"ל, וְאָמַר לוֹ עוֹד, שֶׁבְּנֵי הָרַבָּה לְסַגֵּף אֶת עַצְמוֹ בְּתַעֲנִיטִים וְסוּגוּפִים, וְגַם בָּהּ לֹא נִתְקַרְרָה דַּעְתּוֹ הַקְּדוּשָׁה, וְאָמַר לוֹ עוֹד אֲשֶׁר הָרַבָּה בַּגַּמ"ח וְצָדֵקָה, וּפְזוֹר נִתֵּן לְאַבְיוֹנִים וְכַדוּמָה, וְעוֹד לֹא נִתְקַרְרָה דַּעְתּוֹ שׁוֹב אָמַר לוֹ שְׂרָפִים הַשִּׁיב מֵעוֹן וַעֲשֵׂה הָרַבָּה בְּעַלֵּי תְשׁוּבָה בְּעוֹלָם, וּבִזְהָ נַחַה וְשִׁקְטָה דַּעְתּוֹ שֶׁל רַש"י ז"ל, וְנַחַה דַּעְתּוֹ הַקְּדוּשָׁה מֵהַ שְׁמַרְעִישִׁים אֶתּוֹ כָּל הַפְּמַלְיָא שֶׁל מַעֲלָה עַכ"ל.

מוֹבֵן כִּי מַעֲשֵׂה כְּזָאת לֹא יוּכַל לְסַפֵּר אֲשֶׁר עֵינֵי בָּשָׂר לוֹ וְאָךְ לְאָדָם אֲשֶׁר עֵינָיו מְשׁוּטְטוֹת בְּעוֹלָמוֹת עֲלִיוֹנִים שׁוֹמַע וְרוֹאֶה מֵהַ שְׁלֹא יִשְׁמַע לְזוּלָתוֹ יוּכַל לְסַפֵּר כְּזָאת.

מִזֶּה יְכוּלִים לְהַבִּין אֵיזָה זְכוּת גְּדוֹל הוּא לְאֵלוֹ שְׁלוּמְדִים זוֹהַר הַקְּדוּשָׁה, וְכָל הַפְּמַלְיָא שֶׁל מַעֲלָה מְדַבְּרִים מֵהֶם, שֶׁבְּזְכוּתָם נְצוּלִים כָּל עַם יִשְׂרָאֵל מִכָּל מִינֵי גְזֵרוֹת קִשׁוֹת וְרַעוֹת, וּמְקַרְבִּין הַגְּאֻלָּה בְּרַחֲמִים, שֶׁנִּזְכָּה בְּקִרְוֹב לְרַאוּתָהּ.

וּבְסֵפֶר הַזֹּהַר רִישׁ פְּרֻשֵׁת תְּרוּמָה (קכ"ח ע"ב) הַגְּדִיל לְסַפֵּר בְּשִׁבְחַ מִצְוָה זוֹ וְאָמַר, זַכָּא בְּעֵי לְמַרְדָּף בְּתַר חִיבָא וְלִמְקַנֵּי לִיָּהּ בַּאֲגַר שְׁלִים וְכוּ' וְדָא אֵיהוּ שְׁבַחַא דִּיִּתְלַק בֵּיהּ יְקָרָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְתִיר מִשְׁבַּחַא אַחְרָא וְאִסְתַּלְקוּתָא דָּא יְתִיר מִכָּלֵא וְכוּ', וְעַל דָּא כְּתִיב בְּאַהֲרֹן (מְלָאכֵי פָּרָק ב') וְרַבִּים הִשִּׁיב מֵעוֹן, וּכְתִיב (שֵׁם) בְּרִיתִי הִיְתִיהָ אֶתּוֹ הַחַיִּים וְהַשְּׁלוֹם וְגו', וְאֵיהוּ אִסְתַּלַּק בְּשִׁלְשָׁה סְלוּקִין מֵהַ דְּלָא אִסְתַּלַּק הַכִּי בַר נֶשׁ אַחְרָא, וְעַל הַאי בַר נֶשׁ כְּתִיב בְּרִיתִי הִיְתִיהָ אֶתּוֹ הַחַיִּים וְהַשְּׁלוֹם, וְזַכִּי לְמַחְמֵי בְּנִין לְבַנּוּי, וְזַכִּי בְּהַאי עֲלֵמָא וְזַכִּי לְעֲלֵמָא דַּתִּי וְעַל בְּתַלְסַר תְּרַעְעֵי וְלִית מַאֲן דִּימַחֵי בִּידֵיקָה, וְעֲלִיָּהּ כְּתִיב (תְּהִלִּים קי"ב ב') גְּבוּרַ בְּאַרְץ יְהִיָּה וְרַעוֹ וְגו', הוּן וְעֲשֶׂר בְּבֵיתוֹ וְצָדֵקְתּוֹ עוֹמְדַת לְעַד, וְרַח בַּחֲשָׁף אֹר לִישְׁרִים. כְּדִין מְלָכָא קְדִישָׁא בְּרִיךְ לְדִיוֹקְנָא דִּהְהוּא בַר נֶשׁ בְּכָל בְּרַכָּאן דְּבִרִיךְ לְאַבְרָהָם כִּד עֲבַד נַפְשִׁין דְּחִיבֵיא וְכוּ' וְאֵיהוּ עַל לְשַׁבְעִין עֲלֵמִין גְּנִיזִין דְּלָא זָכָה בְּהוּ בַר נֶשׁ אַחְרָא. וְאַלְמָלָא

הוא ידעי בני נשא כמה תועלתא וזכו גרמי לצדיקיא וזכאן בגינייהו, הוּו אָזְלִי אבתייהו ורדפי כמאן דרדיף בתר חיינ וכו':

ותרגום - בספר הזהר תחלת פרשת תרומה אמר זכאי צריך לרדף אחר אנשים חייבים ולקנות אותם בשכר שלם וזה הוא השבח שיתעלה בו כבוד הקדוש ברוך הוא יותר משבח אחר, ועליה זו היא יותר מהכל, ועל זה כתוב באהרן, ורבים השיב מעון. וכתוב בריתי היתה אתו החיים והשלום, ואותו בן אדם מתעלה בשלשה עליות מה שלא עולה בן אדם אדם אחר. ועל בן אדם זה כתוב בריתי היתה אתו החיים והשלום וזכה לראות בנים לבניו וזכה בעוה"ז וזכה לעוה"ב, ועולה בשלש עשרה שערים ואין מי שימחה בידו ועליו כתוב גבור בארץ יהיה ורעו. הוּו ועשר בביתו וצדקתו עומדת לעד זרח בחשך אור לישרים, כאשר המלך הקדוש מברך לדיוקן של אותו בן אדם מברך אותו בכל הברכות שברוך לאברהם כאשר עשה נפשות לחיבים, והוא עולה לשבעים עולמות נעלמים שלא זכה בהם בן אדם אחר, ואלו היו יודעים בני אדם כמה תועלת וזכות נמשך לצדיקים וזוכים בעבורם, היו הולכים אחריהם ורודפים כמי שרודף אחר חיים!:

גְּדַל שְׂכַר מְזוּכָה הַרְבִּים

אמרו חז"ל במדרש תנחומא (בראשית פרק א): מעשה בר' אבהו כשהיה מסתלק מן העולם הראה לו הקב"ה שלש עשרה נהרי אפרסמון, התחיל לומר בשעת מיתה לתלמידיו, אשריכם עוסקי התורה, אמרו לו, רבינו, מה ראית, אמר להם שלש עשרה נהרי אפרסמון נתן לי הקב"ה בשכר תורתך, התחיל לומר ואני אמרתי לריק יגעתי לטהו והבל כחי כליתי, וכו'. [באור: קדם פטירתו של רב אבהו העבירו לפניו שלש עשרה נהרות של אפרסמון, שאל רבי אבהו: למי כל אלו, אמרו לו: שלך הם, אמר להם: כל אלו לאבהו ואני אמרתי לריק יגעתי].

ומבאר האריז"ל: שרבי אבהו חשב שהיתה יגיעתו במשך ימי חייו לריק, כי לא ראה שום תועלת בעבודתו, אף אליבא דאמת

זָכָה עַל יְדֵי יְגִיעַתוֹ לְיִשׁוּשׁ שֶׁהֵם סוּד "שׁוּשׁ" עוֹלָמוֹת, הַמְבֻטָּחִין לְכָל צַדִּיק וְצַדִּיק ["רִי"ק" גִּימְטְרִיא "יִשׁ" שֶׁהוּא הַפָּךְ מִ"רִי"ק"] וְעַל אֱלוֹהֵי"ג נְהוּרוֹת שֶׁהָרְאוּ לוֹ רוֹמְזִים לְשׁוּשׁ עוֹלָמוֹת.

ובספר שיחות מוהר"ן (אות - רמד) שמעתי מאחד מחשובי אנשים, איש כשר וירא שמים ועובד את השם באמת, שאמר לו רבנו זכרוננו לברכה, שיש בני אדם עובדי ה' שאין השם יתברך מראה להם מה שפעלו כל ימי חייהם. רק אחר מותם בעולם הבא, אז יראו מה שפעלו. והבנתי שרבנו זכרוננו לברכה אמר לו דבר זה לענין התחזקות לבל יפל בדתו מה שפבר עסק בעבודת השם, ועדין אינו רואה בעצמו שום פעלה. כי יש שאינו יכול לראות כל ימי חייו מה שפעל בי אם לאחר כך בנזכר לעיל.

הרי לנו דגמא מפרשת מחול הקדושים, שאף על פי שעבד רבי אבהו את בוראו כל ימי חייו בשלמות עצומה, לא זכה לראות בלום ממה שפעל, דבר זה גרם לו שאפלו בשהראו לו קדם פטירתו את עצם המדרגות שזכה להן, תמה ושאל, למי כל אלה, כי חשב שהיתה כל עבודתו ויגיעתו לריק מחמת שלא הראו לו בלום עד מותו.]

הַעוֹסֵק בְּזִבּוּי הַרְבִּיּים לְתוֹרָה, שִׁכְרוּ יִ"ג נְהַרֵי אֶפְרַסְמוֹן

ובספר "יערות דבש" כתב: ואמרו במדרש, לרבי אבהו הראו שכרו י"ג נהרי אפרסמון, ואמר אלו למאן, אמרו ליה לאבהו, אמר ואני אמרתי לריק יגעתי וכו'.

וצריך באור, איך חס ושלום יכפר רבי אבהו בשכר תורה ומצוות. ופשוטן של דברים כמו שכתבתי, כי ידוע ר' אבהו היה קרוב לבי קיסר ושכיח שם כמבאר בגמ' פד הוי רבי אבהו אתי לבי קיסר וכו', ואם כן מארץ ישראל מושב רבי אבהו לרומי מושב קיסר דרך רב וצריך זמן בהליכה וחזרה וגם שם לבוא אל הקיסר ולהשתדל כי לא בחנם הלך שם, צריך גם כן זמן רב כנודע למבקרי פתחי שרים ומכל שכן מלכים גדולים כמו קיסר רומי

בַּיָּמִים הָהֵם, וְאִם כֵּן בִּטֵּל עַל יְדֵי כֵּן זְמַן רַב מֵהַתּוֹרָה וְהִיא פְּרוּשׁ מִבֵּית הַמְּדַרְשׁ דְּבוּק חֲבָרִים וְכְדוּמָה.

אך אמרו במשנה והעוסקים בצרכי צבור יהיו עוסקים עמהם לשם שמים ואתם מעלה אני עליכם שכר הרבה כאלו עשיתם, והינו שלא יצטערו כי על ידי עוסקים בצרכי צבור, נתמעט הלמוד ומעשים טובים, ואמר לו אל תיראו, כי מעלה אני עליכם שכר הרבה כאלו עשיתם מעשים טובים ותורה בשלמות, וזהו ענין רבי אבהו שפחד שמה שיגע בצרכי צבור והלך לפי קיסר וכדומה, הכל לריק, כי מעט על ידי כן תורה ועבודת ה', וזהו אמרו לריק יגעתי, אבל הראו לו משמים כי הקדוש ברוך הוא קבע לו שכר מכל מקום ושכרו הרבה מאד.

וּכְתַב רַבִּי חַיִּים וַיִּטַּאֵל זִי"ע בַּסֵּפֶר שְׁעָרֵי קִדְשָׁה – (חלק ב שער ז): מִזְכֵּי לְחִיבֵיָא: אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל (אליהו רבא ספ"ח) לְמָה זָכָה אֱלֻקְנָה לְהַעֲמִיד שְׁמוּאֵל שֶׁשָּׁקוּל כְּמוֹשָׁה וְאַהֲרֹן, מִפְּנֵי שֶׁהִיא עוֹלָה לְרַגְלָהּ וּמַעֲלָה לְבְנֵי אָדָם הַרְבֵּה עִמּוֹ וּמִזְכָּה אוֹתָן, וְכֵן שְׁמוּאֵל בְּנוֹ נוֹהֵג אַחֲרָיו, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שְׁמוּאֵל א' ז') וְסָבַב בַּיִת אֶל וְהַגְלִגְל וְגו' וְשִׁפֵּט אֶת יִשְׂרָאֵל וְתִשׁוּבָתוֹ הִרְמַתָּה כִּי שָׁם בֵּיתוֹ, וְאַבְרָהָם לֹא זָכָה לְכָל מַעֲלוֹתָיו אֲלָא מִשּׁוּם (בְּרֵאשִׁית י"ב ה') וְאֶת הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר עָשׂוּ בְּחֵרוֹן, וְכִתִּיב (שָׁם י"ח י"ח) וְאַבְרָהָם הָיוּ יְהִיָּה לְגוֹי גָּדוֹל וְגו' כִּי יִדְעַתִּנוּ אֲשֶׁר יִצּוֹה וְגו', וְשָׁמְרוּ דֶּרֶךְ ה' וְגו', וְכָל רֵאשֵׁי הַדּוֹרוֹת אֵינָן זוֹכִין אוֹ אֵינָן נֶעֱנָשִׁים אֲלָא עַל סָבָה זו.

וּבְנִדְאֵי יֵשׁ לוֹ שָׁכָר שֶׁל מִצְוָה, אֲךָ כִּידוּעַ מֵאֲמָרָם ז"ל עַל הַפְּסוּק יִקְרָה הִיא מִפְּנֵינִים וְכָל חִפְצֵיךָ לֹא יִשׁוּוּ בָּהּ, דְּאֶפְלוּ חִפְצֵי שָׁמַיִם לֹא מְגִיעִים לְעַרְךָ שֶׁל תּוֹרָה, וְעוֹד אָמְרוּ עַל

הפסוק כי טל אורת טלף, שרק טל תורה מחייהו, ועל זה רבי אבהו החשיב הכול כנגד התורה לרי"ק, ועל זה בשרוהו בשמים י"ג נהרי אפרסמונא דכינא, דהזמן שהלך למען זכוי הרבים הוא כמו שלמד בעצמו. ועתה הגע בעצמך גם אתה תלמד זוה"ק אך אם תזכה אחרים כך יכפלו זכיותיך לעין ערוף וכאלו אתה בעצמך למדתו.

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

העולם מכין עצמו לגאלה השלמה, כמו שהבטיח משה רבינו לרשב"י – "בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי". ובזכות מזכי הרבים ישפע שפע רב בכל העולמות ונזכה להבטחות הגדולות של הרשב"י (בזהר תרומה קכ"ח:).

אמר רבי שמעון בן יוחאי זיע"א: מעיד אני עלי שמים וארץ, שכל המזכה את הרבים ומחזירן למוטב [שה נעשה על ידי הפצת הזהר הקדוש] מתעלה בשלש מעלות, מה שאין כל אדם זוכה לזה - כופה את מלכות הרשעה. - עושה נחת רוח ועלוי להשם יתברך. - מעמיד את כל העולם שלא יחרב, ומרבה שלום.

ועל זה מבטיח לו הרשב"י: זוכה לראות בנים לבניו. - זוכה לעשירות בעולם הזה. - זוכה לעולם הבא. - אין שום אחד שיכול להזיק ולהרע לו. - נכנס לשנים עשר שערי גן עדן – ואין מוחה בידו. - משפיעים עליו שפע ברכה והצלחה לו בכל ענינים לו ולזרעו עד סוף כל הדורות. - הקדוש ברוך הוא והרשב"י מברכים אותם בכל הברכות שנתברך בהם אברהם אבינו, שגם הוא קרב את כלם להקדוש ברוך הוא. - הקדוש ברוך הוא קורא לארבע מחנות מלאכים עליונים ומלואים אותו, ונכנס לשבעים עולמות

גנוזים (גימטריא "סוד"), שלא זוכה בהם שום אדם אחר – ומיחדים רק לו.

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹון מִן גְּלוּתָא בְּרַחְמֵי

העולם מכין עצמו לגאולה השלמה, כמו שהבטיח משה רבינו לרשב"י – "בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹון מִן גְּלוּתָא בְּרַחְמֵי". ובזכות מזכי הרבים ישפע שפע רב בכל העולמות ונזכה להבטחות הגדולות של הרשב"י (בזהר תרומה קכ"ח:).

אמר רבי שמעון בן יוחאי זיע"א: מעיד אני עלי שמים וארץ, שכל המזכה את הרבים ומחזירן למוטב [שה נעשה על ידי הפצת הזהר הקדוש] מתעלה בשלש מעלות, מה שאין כל אדם זוכה לזה - כופה את מלכות הרשעה. - עושה נחת רוח ועלוי להשם יתברך. - מעמיד את כל העולם שלא יחרב, ומרבה שלום.

ועל זה מבטיח לו הרשב"י: זוכה לראות בנים לבניו. - זוכה לעשירות בעולם הזה. - זוכה לעולם הבא. - אין שום אחד שיכול להזיק ולהרע לו. - נכנס לשנים עשר שערי גן עדן – ואין מוחה בידו. - משפיעים עליו שפע ברכה והצלחה לו בכל ענינים לו ולזרעו עד סוף כל הדורות. - הקדוש ברוך הוא והרשב"י מברכים אותם בכל הברכות שנתברך בהם אברהם אבינו, שגם הוא קרב את כלם להקדוש ברוך הוא. - הקדוש ברוך הוא קורא לארבע מחנות מלאכים עליונים ומלואים אותו, ונכנס לשבעים עולמות

וקראו את המכתב. ושמחו מאוד על המכתב.

פתאום הגיעו מלאכים המקטרגים לקטרג על הנפטר השליח, לקחת אותו לגהינום, מפני שעשה עבירות. הראש בית דין נתן תיכף פסק, מכיוון שהוא שליח של הצדיק הקדוש בעל שבת מוסר תיכף יביאו אותו לגן עדן, ולא לשפוט אותו בכלל. הפסק יצא מראש הביד"צ לפני המלאכים המקטרגים חפו. והביאו אותו לגן עדן.

טילפנו לי היום ששני ילדות קטנות בנות 4-5 שנים ממשפחות שונות חלמו, ששלמה המלך ע"ה בא אליהם בחלום, ואמר להם, כי במאה יום אחרי יום האחרון של פסח יהיה דברים גדולים...

ובשבת זו בא שלמה המלך ע"ה לילדה קטנה בגלוי, ואמר לה תגידו לאבא ואמא שבמוצאי שבת יסעו ההורים תיכף לאשדוד, להצדיק רבי עמרם ווקנין שליט"א, שהולך ליפול בחלשות, תיכף אחרי הזמן נסעו כל המשפחה, והגיעו להצדיק רבי עמרם שליט"א, ותיכף נפל והתעלף,

גנוזים (גימטריא "סוד"), שלא זוכה בהם שום אדם אחר – ומיחדים רק לו.

והקליטו מה שאמר, והודיעו לו בשמים כי יש גזירה גדולה על עם ישראל בארץ ישראל, כיון שלא מחו במצעד התועבה, לכן צריכים לנסוע לקברי צדיקים להתפלל לבטל הגזירה.

לכן אני שלום יהודה בן אסתר עושה את האשה הצדיקת החשובה הנפטרת רוזה בת יעקב וחיה יוטא ע"ה, שליח לבית דין של מעלה לומר להם שאנחנו עשינו שני מחאות גדולות נגד "מצעד התועבה" ואנחנו נעשה עוד מחאות בע"ה כל מה שיש ביכולתינו לעשות, ושיסורו מאתנו כל הצרות והגזירות, ויהיה לכל ישראל אך טוב וחסד, כי אם מוחים באמת, אנו רואים בפרשה הקודמת פרשת פנחס "השיב את חמת^ב מעל בני ישראל ולא כיליתי את בני ישראל בקנאתי", וכו'.

ב) וידבר ה' אל משה לאמר, פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי מעל בני ישראל גו', לכן אמור הנני נותן לו את בריתי שלום גו', תחת אשר קנא לאלקיו ויכפר על בני ישראל (כ"ה י"ג)

מובא באות חיים ושלום, שלא מצא מקור לומר בברית מילה פסוקים אלו, לא בנגלה ולא בנסתר. ונראה בהקדם, דהנה בעת שהרג פנחס לזמרי כתיב (בלק כה, ח) "ותעצר המגפה", ובהמשך לזה כתיב בפרשתנו: (א) "השיב את חמתי גו'", (ב) "ולא כיליתי את בני ישראל בקנאתי". וקשה, וכי שביל כך שהרג פנחס את זמרי, משום זה "ותעצר המגפה" ותכפר, אתמהא.

ועוד קשה, למה הלך פנחס דייקא, הלא משה ואהרן ואלעזר היו גדולים ממנו. ועוד, דאיתא במדרש פרשתנו עה"פ לכן אמור: בדין הוא שיטול שכרו, וצלה"ב ביאור דברי המדרש.

ונראה להקדים דמה שמובא כאן ג' פעמים ענין הקנאה ("בקנאו את קנאתי גו' בקנאתי"), נראה שהוא כמו שמובא בתשובת מהר"ם שי"ק (סימן שי"ג) החילוק בין "תוכחה" ל"מחאה", ד"מחאה" היא בשעת מעשה, ומובא בתשובת מחנה חיים דחייב להכות בדבר זה, וענין ה"הוכחה" הוא כמובא בגמ' שבועות (דף י"ז) "כל שיש בידו למחות ואינו מוחה נק' רשע", ומובא בפ"ק דנדה עה"פ "וכשלו איש באחיו", איש בעון אחיו, מכאן שכל ישראל ערבים זה לזה. ובראשונים פליגי אי שייך דין ערבות בגרים, אבל עכ"פ "איש באחיו" קבלנו מהר סיני "את אשר ישנו פה ואת אשר איננו פה".

ובזה אמרתי ליישב דברי הגמרא בשבת (דף נ"ד ע"ב) כל מי שאפשר למחות באנשי ביתו ולא מיחה נתפס על אנשי ביתו, באנשי עירו נתפס על אנשי עירו, בכל העולם כולו, נתפס על כל העולם כו'. וקשה, האין שייך שיוכל להוכיח בכל העולם. רק נראה, דבגמרא סנהדרין ובאיזהו נשך איתא ד"המשחק בקוביא אין להם חלק לעוה"ב", ושם "מפריחי יונים", ובאופן זה שייך גם בדורנו, וזהו ענין הערבות.

ומובא בס' משכיל אל דל מר' הלל קאלמייא, וכן בחפץ חיים, בביאור הפסוק "ואתה כי לא הזהרת דמו מידך אבקש", משום דלא הוכחת אז עליו העונש. ומובא בתנא דבי אליהו דכל מי שבידו למחות כל דמים הנשפכים בישראל עליו, ובחפץ חיים כתב דמו עד סוף כל הדורות, ובילקוט שופטים איתא: אותן ע"ב אלף בגבעת בנימין מפני שלא הוכיחו זה את זה, ובשביל זה חרב בית המקדש, כמובא באיכה. ומובא בחפץ חיים דהערבות שאנו חייבים עליה הוא ערב שלוף דיץ, ומובא ברמב"ם שמחוייב בערבות על כל דבר.

הנה מבואר בשם תלמידי הבעש"ט, דנוטר ברית רואה האמת, ופנחס ראה זאת, וממילא ה' מחוייב למחות, ובגמ' סנהדרין פרק חלק איתא שפנחס מסר נפשו על זה והי' מוכן ממש להריגה, ובשביל זה זכה ל"בריתי שלום" ופעל אשר "ותעצר המגפה", וכיון שמחה לכן "ויכפר על בני ישראל".

ובגמ' הנ"ל (דף פ"ב ע"ב): **"ראוי' כפרה זו שתהא מכפרת והולכת לעולם"** (דכתיב ברית כהונת עולם תחת אשר קנא לאלקיו ויכפר, רש"י. ובחדא"ג מהרש"א כאן: מדלא כתיב וכפר על בני ישראל וגו', בלשון עבר, וכתיב ויכפר בלשון עתיד). ובבני יששכר (מאמרי חודש תשרי, מאמר ד' סימן ז') הלשון הוא: **ראוי' שתהא הכפרה הזו מכפרת והולכת עד סוף כל הדורות.**

וכתב בבני יששכר שם בשם הקדוש מהר"ש מקרלין הי"ד, שיש מדרש חז"ל, שאמר אליהו (זה פנחס), רבונו של עולם, כיון שמידתי היא שאני מקנא ולא אוכל לסבול חטא ועון, **פן יהי' אבי הבן המכניס בנו לברית, בעל עבירה, ולא אוכל לסבולו. והשיב לו הקב"ה, אזי אכפר לאבי הבן עונותיו.** ואמר לו אליהו עוד, פן יהי' המוהל והעומדים שם בעלי עבירה, **והשיב ד' שיכפר גם לכל העומדים שם.**

ולפי הדברים האלה יש לפרש הפסוק, שפנחס זה אליהו, **אשר קינא לאלקיו, הואיל והוא מקנא ולא יוכל לסבול עבירות, לכן ויכפר על בני ישראל, יכפר ד' לכל מי שיעמוד אצל כסא של אליהו. ותבין מה שאמרו חז"ל הנ"ל שתהא הכפרה הזו מכפרת והולכת עד סוף כל הדורות.** ע"כ.

ולענ"ד נראה לפי הנ"ל בפסוק "דמו מידך אבקש", דאחד ערב לחבירו עד סוף כל הדורות, וכתב החפץ חיים בפירוש "עלינו ועל דורותנו ועל כל דורות", דקאי על ברית בין הבתרים. וממילא נמצא שקבלנו עונשים על כל הדורות. ומרובה מדה טובה ממדת פורעניות, ולכן כיון דבמדת פורעניות כן, כש"כ במדה טובה "ראוי' כפרה זו שתהא מכפרת כו". וכ"ש פנחס שהוא הגין על כל הדור, ממילא הגין לכל הדור גם בלי ברית, דהא דפנחס הרג

הנפטרת ע"ה מלבד גדלותה במידותיה הקדושים, אשר על ידי זה הייתה אהובה ונחמדה למעלה ולמטה, רוח הבריות כרוח המקום נוחה המנו, אוהבת שלום ורודפת שלום, ולא בחינם יצא יום הפטירה בפרשת מטות ככתוב בתורה "וי'דב'ר' י-ה-ו-ה אל ראשי המטות לבני ישראל לאמר", ראשי תיבות ר'וזה ב'ת י'עקב וח'יה י'וטא.

חייתה 91 שנה כמנין אמן והוי"ה אדנ"י

הנפטרת הייתה נשמה של אצילות – במידות טובות - שבדרך כלל כלה וחמותה לא מסתדרות, וכאן היה תמיד בשלום ובאהבה - בגלל שהייתה אשה אצילה ומתוקנת במידות לב טוב שהוא יותר מכולם.

תמיד אמרה לבנה הקטן שלה **גדעון** להבחל"ח שיחיה עד 180 שנה- בזה הלשון: אני אומרת לך כלל גדול, שיהיה תמיד זהב על היד, שאם אין לך משהוא טוב להגיד, אז תשתוק - וכך מתנהג כל הימים עד מאה ושמונים שנה ביחד עם אשתו הצדיקת אסתר שתחיה.

לזמרי הוא משום ערבות, וממילא מרובה מדה טובה ממדת פורעניות, ולכן מכפר.

ועוד נלענ"ד ליישב, דלהיות וכל הדורות עומדים בזכות פנחס, לכן ראוי' כפרה זו שתהא מכפרת והולכת לעולם, כיון דבלי מסירת נפשו הי' כלי' ח"ו, ובגלל שמסר נפשו והציל כלל ישראל וכל קיום העולם הוא בזכות פנחס, לכן ראויה כפרה זו שתהא מכפרת והולכת לעולם.

הנפטרת ע"ה עברה 60 שנה יסורים גדולים שהייתה בשיתוק בחצי גוף, יד שמאל ורגל שמאל, והייתה צולעת, ואף פעם לא התלוננה - וקיבלה היסורים באהבה כמו שהגמרא אומרת מסכת גיטין לו:

תנו רבנן הנעלבין ואינן עולבים שומעין חרפתן ואין משיבין עושין מאהבה **ושמחין ביסורין** עליהן הכתוב אומר **"ואוהביו כצאת השמש בגבורתו"**, ואמרתי לפרש למה זה דוקא בדף ל"ו, כי מרומז בזה שהמקיים דברים אלו הם מל"ו צדיקים.

אבא שלה היה חסיד וויזניץ וגר בבני ברק היה בערך בגיל תשעים שנה ונפטר בערב שבועות בשנת תשנ"א לפני 26 שנה.

כתוב בירמיה פרק כה – לא: כֹּה אָמַר יְהוָה קוֹל בְּרָמָה נִשְׁמָע נְהִי בְּכִי תִמְרוּרִים רַחֵל מְבַכָּה עַל בְּנֵיהָ מְאֹנָה לְהִנָּחֵם עַל בְּנֵיהָ כִּי אֵינָנוּ: שֹׁאֵג יִשְׂאֵג עַל בְּנֵיהָ, יְהוָה מְפָרוֹם יִשְׂאֵג וּמִמְעוֹן קָדְשׁוֹ יִתֵּן קוֹלוֹ שֹׁאֵג יִשְׂאֵג עַל נְוֵהוּ, וִיקְרָא ה' אֱלוֹקִים צְבָאוֹת בְּיוֹם הַהוּא בְּיוֹם הוּא לְבָכִי וּלְמִסְפַּד וּלְחִגּוֹר שֶׁק, עַל אֱלֹהֵי אֲנִי בּוֹכִיהָ, עֵינַי עֲנִי יוֹרְדָה מִיָּם כִּי רַחֵק כִּי רַחֵק מִמֶּנּוּ מִנְחָם מְשִׁיב נֶפְשֵׁי מְשִׁיב נֶפְשֵׁי בְּנֵי שׁוֹמְמִים כִּי גִבֹר אוֹיֵב - עַל צְדִיקִית כֹּזֵאת ע"ה, רַחֵל אֲמַנּוּ צוּעֶקֶת

שזכתה לבנות צדיקות כאלו, ובוכה וצועקת מי יתן לנו צדיקות כאלו להגן על הדור.

אמרו ז"ל (ברכות ג') אין אומרים בפני המת אלא דבריו של מת. הכוונה בזה, שרואים מה המת היה חפץ ולאיזה דבר השתדל בחייו, את זה אומרים בפני המת, כי אז יעשו הדברים הללו רושם גדול על המקשיבים. ביידעם כי זאת האישה אשר בקרוב ייפרד מהם לנצח, הקדישה כוחותיה לדברים האלו, ממילא ישתדלו יותר לקיימם.

אמרו חכמינו ז"ל בירושלמי (ברכות פ"א) רצונו של אדם זהו כבודו. ועתה שנתאספנו לחלק לה כבוד האחרון, עליכם לעשות רצונה, כדי שנזכה לתחיית המתים בקרוב ושתשוב להיות עמנו.

אנו מבקשים מהנפטרת החשובה ע"ה, שתהיה מליצה טובה על כל אחד מישראל, ותמליץ טוב בעד בניה ונכדיה שליט"א, ובעד כל המשפחה, ובעד כל כלל ישראל, שהייתה פועלת למענם בהיותה בחיים חיותה. ובזכות זה שנעשה רצונה האחרון, תמליץ טוב עלינו, שהשי"ת ישלח לנו הגואל האמיתי במהרה, ולא ישמע עוד שוד ושבר בגבולנו, ונזכה לישועתן של ישראל מתוך רחמים וחסדים, ומחה ה' אלקים דמעה מעל כל פנים, אכי"ר.

